

[Pernille Sams]

for at skabe grundlag for den økonomiske vækst, vi befinder os i nu, og som formentlig vil fortsætte i årene fremover. Sammenlagt virkede de imidlertid hårdt for de familier, der havde købt bolig i de umiddelbart foregående år; specielt måtte alt for mange unge familier igennem en tvangsauktion. Mange klarede heldigvis skærene og de forøgede terminer ved at skrue blusset helt ned på andre områder, tage ekstrajob og meget andet, men de sidder stadig meget hårdt i det. Derfor har vi jo også vedtaget forskellige boligpakker, som fru Pia Gjellerup var inde på, og som hver især har haft deres effekt.

Modsætningen er de boligejere, der har ejet deres bolig i mange år. De investerede på et godt tidspunkt, hvor inflationen hjalp dem, og de har ikke tilsvarende stramme økonomiske forhold. Men det nytter altså ikke at tro, at man kan straffe nutidens unge familier for tidligere tiders prisstigninger. De familier, der køber bolig i dag, gør det i tiltro til gældende regler. De pådrager sig endog meget stor gæld for at realisere deres ønske om et hus, hvor de kan leve, som de har lyst til, uden indblanding fra samfundets side. Det helt afgørende for dem er stabilitet, og at samfundet fortsat udvikler sig i den positive retning, de seneste års økonomiske politik har skabt baggrund for.

Nutidens ejerboligpolitik må nødvendigvis tage udgangspunkt i nutidens forhold. Vi har lavinflation og en tilsvarende meget lav lønudvikling, og det er et faktum, at mange yngre boligejere er insolvente, fordi deres bolig er faldet mere i værdi, siden de købte den, end man har kunnet spare op i den gennem de kvartalsvise afdrag. Der er ikke plads til nogen stramminger i deres boligudgifter – det ville i øvrigt også være urimeligt, men det er en helt anden sag – og derfor er det et ufravigeligt krav fra os, at en kommende skattereform ikke forøger boligudgifterne for disse mennesker.

I øvrigt er det regeringspartiernes opfattelse, at vi ikke skal have en skattereform, medmindre der samtidig kommer skattelettelser. Der er ikke den store mening i at lave en skattereform, hvor man kræver de samme høje skatteprocenter ind som nu, men bare kalder dem noget andet, som f.eks. Socialdemokratiet har gjort sig til talsmand for i deres forslag om en kombineret brutto- og nettoskat. Vi ønsker altså reelle skattelettelser, og i den forbindelse er

det helt naturligt allerede på forhånd at tilkendegive, at disse skattelettelser skal komme alle borgere til gode, uanset boligtype. Der skal være balance i tingene, såvel ejere som lejere skal have reelle skattelettelser, og skattereformen skal ikke forrykke den økonomiske balance mellem de forskellige boligformer. Derfor skal en eventuel nedsættelse af rentefradraget efter vores opfattelse modsvares af tilsvarende lettelser på andre boligudgifter.

Jeg håber og tror, at mange partier deler denne holdning, og at debatten i dag derfor kan sende det meget klare signal, at en kommende skattereform ikke vil komme til at påvirke boligmarkedet negativt, at det ikke vil blive dyrere at bo i egen bolig, og at man derfor roligt kan vælge en ejerbolig, hvis det er den boligform, man har lyst til.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg bemærkede, at fru Pernille Sams benyttede den terminologi, at der ikke skulle ske en forøgelse af boligudgifterne i forbindelse med en skattereform. Er fru Pernille Sams opmærksom på, at hvis man nedsætter skatten med bare en enkelt procent, vil boligudgifterne blive forøget?

Jeg vil nu spørge fru Pernille Sams: Er den garanti til boligejerne, som blev givet for et øjeblik siden, udtryk for, at boligejerne, uanset hvad der sker, fortsat skal have en 53 pct.s skattelettelser af renteudgifterne, eller hvad er det, fru Pernille Sams lover? Hvis fru Pernille Sams vil love det, forstår jeg ikke, hvorfor hun ikke stemmer for Fremskridtspartiets dagsorden. Den handler jo lige netop om, at uanset hvad der i øvrigt måtte ske i hele verden, afgiver man en erklæring om, at man ikke vil røre ved noget som helst.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Pernille Sams startede ikke overraskende sit indlæg med at sige, at der var behov for ro og stabilitet, og at et meget stort flertal er enige om det.

Men hvad er det, det store flertal er enige om? Socialdemokratiet har, som jeg har citeret tidligere, luftet muligheden for, at rentefradragsretten kun skal være 34 pct. værd, men